

Een droom

Ik verbleef deze zomer in Rome. Het was de bedoeling dat ik er zou ontspannen. Ik had een kamer in een hotel waar de waterpomp van het zwembad altijd harder klonk dan het zingen van de krekels in de onbestaande velden achter de poel. De nachten waren er zwoel maar steeds onbestemd. Het hotelpersoneel sprak geen andere taal dan de taal van de inboorlingen. Stel nu dat de Romeinse hotelkamer bestond uit meubilair dat weggelopen was uit een Trois Suisses catalogus. Dan is zo'n kamer niet altijd de meest creatieve omgeving. In deze kamer had ik een droom. Toen ik wakker werd, legde ik me naast het blauwe water van de poel en schreef ik hem neer. De droom.

Over blind vertrouwen.

De man met de donkere jas staat met zijn rug naar de dorsende vrouwen. De blauwe lucht kleurt boven het gele koren. Er staat nog een man. Met dichtgeknepen ogen. De man met de donkere jas haalt een tang boven. De andere man opent de ogen, strekt zijn arm en priemt een vinger naar voor. De man met de donkere jas zet de tang op het eerste kootje van de vinger van de man met de eerder dichtgeknepen ogen. Het geluid dat volgt, zoekt zich een weg door het blauw van de lucht. Een zucht. De man zonder gezicht knijpt met de tang in de vinger van de man die zucht en dan wegstrekt. Eén van hen lijdt pijn. Of beide? De man met de tang knijpt. Hij oefent kracht uit. Ik zie dat de man van de vinger kijkt. Toch even. Zijn besluit staat vast. De man zonder gezicht knijpt onophoudelijk met de tang. Het is zover. De man met de tang lost zijn greep. Het kootje valt op de grond. De ogen van de man zonder vinger zijn wijd open nu. Hij schreeuwt. Het doet pijn. Het is een schreeuw van opluchting. Verbazing ook. Dit is pijn. Dit heet pijn te zijn. Dat is wat hij weten wilde: hij wilde weten of wie geen werk heeft, meer pijn lijdt dan wie een vingerkootje mist. Deze pijn, zegt nu de man zonder vingerkootje, deze pijn wil ik voelen. Hoe kan men de waarde van iets beoordelen als het niet vertrouwd is? Hoe is het om iets dat vertrouwd is te verliezen? De man van wie ik tot dan toe alleen de rug zag, keerde zich om en vervolgde zijn weg. In zijn ene hand hield hij de tang. Ik zag geen bloed. Ik zag dat hij blind was. De man zonder vingerkootje bleef staan. Hij voelde. Het voelde vertrouwd.

Erika Claessens,

29 oktober 2008